

Berkuk önce kendisine karşı meydana gelen mukavemetleri kırmakla meşgul oldu. Ancak Malatya nâibi Mintaş'ın ve daha sonra Yulbuga en-Nâsır'ın isyanlarını bastıramadı ve tahttan uzaklaştırıldı. Haccî ikinci defa sultan ilân edildi ve Çerkez memlûkleri de dağıtıldı. Bununla birlikte kısa süre sonra çıkan Yulbuga-Mintaş rekabeti üzerine yeniden harekete geçen Berkuk, atabegliğe getirilen Mintaş'ın kumandasındaki Memlûk ordusunu Şam civarında yenerek eski itibarını yeniden kazandı. Kahire'ye gelişinden sonra saltanat âlâmetlerini geri aldı ve kendisine biat edildi (27 Ocak 1390).

Tahta geçmesinden hemen sonra Mintaş'ın İskenderiye'de hapsettiği arkadaşlarını Kahire'ye getirterek onları çeşitli vazifelere tayin etmekle işe başlayan Berkuk, ardından Suriye'de Mintaş ve taraftarları üzerine yürüyerek burada da asayiş sağladı. Bu arada Mintaş öldürüldü (1393). Osmanlı padişahlarından I. Murad ve Yıldırım Bayezid'le dostane münasebetler kuran Berkuk, Timur'a karşı açıkça düşmanlık gösterdi. Bu sırada Irâk-ı Arab ve Bağdat'ı alan Timur'un önünden kaçan Celâyir Hükümdarı Sultan Ahmed'in Memlûk Sultanlığı'na sığınması Timur'la arasının iyice açılmasına sebep oldu. Timur'un Bağdat'ı zaptedip Memlûk Sultanlığı'nın sınırlarında görünmesi üzerine bizzat sefere çıkan Berkuk, maiyetindeki Sultan Ahmed'i de Irâk-ı Arab'ın fethine gönderdi. Halep'e geldiği sırada Bağdat'ın fethi haberini alan Berkuk, Timur'un Toktamış Han'la savaşa girişmesi üzerine Suriye'de bazı tedbirler aldıktan sonra Kahire'ye döndü.

Berkuk, çeşitli ıktâ'lara sahip ümerânın kendisine karşı cephe almalarından endişe ettiği için en yakın adamlarını bile tevkif ettirmekten çekinmedi ve son zamanlarını sürekli bir güvensizlik içinde geçirdi. Nitekim kendisi tarafından tertip edilen bir ziyafette büyük re's-i nevelik vazifesinde bulunan Ali Bay el-Alâî'nin başında bulunduğu muhalifleri tarafından öldürülmek istendiyse de bu suikasttan kurtuldu ve Ali Bay'ı işkence ile öldürttü. Daha sonra 14 Haziran 1399'da hastalanarak 20 Haziran'da vefat etti ve es-Sahrâ'da (Meydânü'l-Kabak) bulunan türbesine defnedildi.

Devrin müellifleri tarafından âdil ve vakar sahibi bir hükümdar olarak nitelendirilen Berkuk'un dindar, cesur ve zamanın ilimlerine de âşina bir kişi olduğu belirtilmektedir. Daima ihtiyatlı hareket edip en küçük tedbirleri bile almakta ihmal göstermezdi. Devlet işlerini sıkı kontrol altında bulundururdu. Önceleri pazar ve çarşamba, sonra cumartesi ve salı günleri istabla gidip Emîr Candar'ın huzuruna getirdiği şikâyetçileri dinleyerek ümerâyâ örnek olmuştur. Öte yandan Türkçe'yi resmî dil kabul eden Berkuk, birçok eserin bu dile tercümesini emretmiş ve bu hususta büyük hizmetler yapmıştır.

Berkuk Kahire'deki cami, hankah ve türbelere pek çok para tahsis ettiği gibi çeşitli inşâ faaliyetlerinde de bulunmuştur. Bunlardan Kahire'deki Medresetü'z-Zâhiriyye (el-Berkûkiyye; bk. Berkuk Külliyesi), Şam'daki Dimaşk Hanı, Ürdün'de Şeria nehri ile Cezîre ve Ravza arasında Zukâku'l-Kanâdîl denilen yerdeki köprüler sayılabilir. Ayrıca İtalyan cumhuriyetlerinin Memlûk Sultanlığı'na

saldırılarından endişe etmesi sebebiyle İskenderiye'de büyük bir cephanelik yaptırdığı gibi Dimyat Kalesi'ni de tamir ettirmiştir. Başta Kal'atü'l-Cebel olmak üzere muhtelif camileri de tamir ettiren Berkuk, kendi adına çeşitli değerlerde olmak üzere Halep, Dimaşk ve Kahire darphanelerinde bakır, gümüş ve altın paralar bastırmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Nizâmeddin-i Şâmî, *Zafernâme* (trc. Necati Lugal), Ankara 1987, s. 254-327; İbnü'l-Furât, *Târîhu'd-düvel ve'l-mülûk* (nşr. K. Zureyk), Beyrut 1939, IX, 85, 86, 89, 349, 369, 370, 377, 378, 379; İbn Haldûn, *el-İber*, Bulak 1284, V, 508, 742; İbn Hacer el-Askalânî, *İnbâ'ü'l-gümûr*, Beyazıt Devlet Ktp., Veliyyüddin Efendi, nr. 2340, I, vr. 39^b, 40^a, 51^b, 58^{a-b}, 61^a, 66^a, 72^b, 74^b, 99^a, 105^{a-b}, 129^{a-b}, 135^b, 146^b; Aynî, *İkdu'l-cümân*, Beyazıt Devlet Ktp., Veliyyüddin Efendi, nr. 2395-96, XIX, 262, 290, 460, 461; XX, 56, 59, 60, 61, 62, 68; İbn Tağrıberdî, *en-Nücümü'z-zâhire* (Popper), V, 164, 165, 261, 551; J. J. Marcel, *Egypte depuis la conquête des Arabes, Jusqu'à la domination Françaises*, Paris 1848, XIV, 175-179; Weil, *Geschichte des Abbasiden Chalifats in Egypten*, Stuttgart 1860, IV, 541-571; V, 1-72, 133; M. C. Şehabeddin Tekindağ, *Berkuk Devrinde Memlûk Sultanlığı*, İstanbul 1961; Hakîm Emîn Abdüsseyyid, *Kıyamü devleti'l-Memâlikî's-şâniye*, Kahire 1386/1967; Artuk, *İslâmî Sikkeler Kataloğu*, I, 265-266; D. Ayalon, *The Mamlûk Military Society*, London 1979, II, 41-43; a.mlf., "The Plague and Its Effects Upon the Mamlûk Army", *JRAS* (1946), s. 67-73; a.mlf., "Payment in Mamlûk Military Society", *JESHO*, I/1 (1957), s. 47 vd.; H. Sauvare, "Materiaux Pour l'histoire de la numismatique et de la metrologie musulmane", *JA*, XV (1880), s. 257 vd., 433 vd., 471 vd.; M. Sobernheim, "Berkuk", *IA*, II, 555-556; G. Wiet, "Barkûk", *Et²* (İng.), I, 1050-1051 [bu madde, müellifin bibliyografyada adı geçen eseri esas alınarak Yusuf Halaçoğlu tarafından düzenlenmiştir].

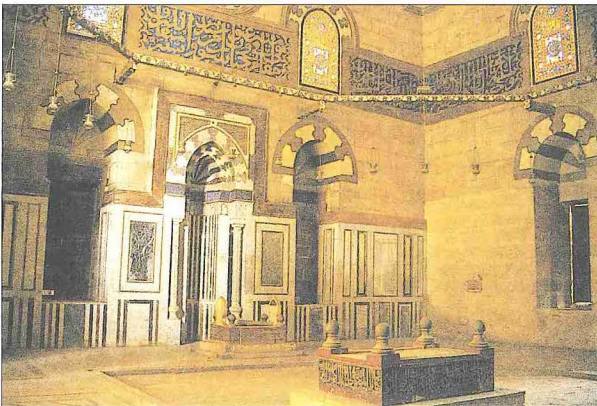
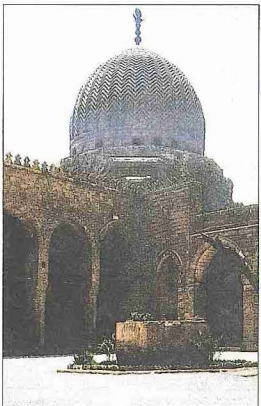
M. C. ŞEHABEDDİN TEKİNDAG

BERKUK KÜLLİYESİ

Memlûk Sultanı Berkuk'un
(ö. 801/1399)

Kahire'de yaptırdığı külliye.

Sultan Berkuk Türbesi'nin Berkuk Külliyesi avlusundan ve içinden bir görünüş - Kahire

Kahire'nin surlarla çevrili eski yerleşim merkezinin Nehhasîn bölgesinde Muiz-Lidînillâh caddesinde, Sultan Nâsır Muhammed tarafından yaptırılmış Nâsiriyye Medresesi'nin yanında bulunmaktadır. Nesih hattıyla yazılmış bir şerit halinde cepheyi boydan boya kaplayan kitâbesinden anlaşıldığına göre bânisi, Mısır'da Çerkez asıllı Memlûkler'in hâkimiyetini başlatan Sultan Ebû Saîd Berkuk'tur. Külliye bu devrede Kahire'de yapılan ilk ve en büyük külliye'dir. Berkukîy-

Berkuk Camii'nin giriş cephesi

ye adıyla anılan ve bir cuma camii, türbe, dört mezhebe göre ayrı ayrı eğitim yapılan dört eyvanlı bir medrese ile bir hankahtan meydana gelen bu büyük külliye de müstemilât olarak ayrıca medrese hocaları için devamlı ikamete mahsus odalar, 125 talebe ile altmış süfîyi barındıracak hücreler, mutfak ve ahırlar yer almaktadır. Binanın çeşitli yerlerinde bulunan kitâbelerden külliyenin 786-788 (1384-1386) yılları arasında yapıldığı anlaşılmaktadır.

Genişliği 50 m., derinliği 80 m. kadar olan yapının cepheden itibaren birinci bölümü yüksek, göz alıcı bir giriş, arkasındaki koridor üzerinde yer alan bazı odalar ve dört eyvanlı açık bir sahn ile girişin sağ tarafında cepheye paralel olarak yerleştirilmiş cami ve türbeden meydana gelmektedir. Yapının ikinci bölümü ise hankah kısmından ibarettir. Burada salonlar, derviş hücreleri, mutfak ve ahırlar gibi diğer müstemilât yer alır.

Cephe duvarı altlı üstlü bir sıra pencere ile zenginleştirilmiştir. Alttaki pencereler dikdörtgen, üsttekiler ise sivri kemerli ve tahta kafeslidir. Kible duvarının sol köşesinde, cepheden 2,30 m. kadar dışarı çıkıntı yapan 10 m. genişliğinde ve cephe yüksekliğindeki ana giriş istalaktitlerle nihayetlenen girintili bir aynalığa sahiptir. Hendesî geçmelerle süslenen bu girişin tezyinatında renkli mermer ve alçı kullanılmıştır.

Çok daha küçük ölçüde olmasına ve istalaktitlerle çevrili taş bir kubbeye sahip bulunmasına rağmen giriş kısmı Sultan Hasan Camii'nin bir taklididir. Portal girintisi geometrik mermer dolgulu geniş bir dikdörtgen döşemeyle süslenmiştir. Külliye'nin hendesî yıldız süslemeli orijinal bronz kapısı halen yerindedir. Kavisli giriş bir koridor aracılığıyla çapraz planlı iç kısma uzanmaktadır. Kemerli koridorun sol tarafında artık yerinde bulunmayan kafesli ahşap bir kapı arkasında su testilerini soğuk tutmak için yapıldığı anlaşılan bir girinti mevcuttur. Avluya bakan dört eyvan dört büyük ve sivri kemere sahiptir. 17,60 × 14,70 m. ölçüsündeki dikdörtgen hacimli ibadet mekânı, üç bölümden meydana gelen ahşap bir tavanla örtülmüş üç kısımdan ibaret olup yan geçitlerden daha geniş olan ortadaki kısım, her iki tarafta bulunan birer çift granit sütunun taşıdığı kemerlerle ayrılmaktadır. Mihrabın önündeki mekânı örten rengârenk hendesî motifler, göz kamaştırıcı boya ve yaldızlarla süslü bu tavan yakın zamanda restore edilmiştir. Tavanın altında Fetih süresinin 1-7. âyetlerinden meydana gelen nesih hattıyla yazılmış bir yazı şeridi vardır. Kemerlerin üstünde ise Bakara süresinin 144-149. âyetleri taşa oyularak yazılmış nesih hattıyla bir şerit halinde dolanır. Kible duvarı, renkli mermer dolgulu bir mihrap ile yine aynı teknikle renkli mermerlerle yapılmış hendesî motiflerle süslenmiştir.

Mescidin kibleye göre sol tarafında yer alan bir kapı, taş platformlu bir antre aracılığıyla kubbeli türbeye açılmaktadır. Kenarı 10,50 m. kare şeklinde bir mekân olan türbenin ortasına mermer sanduka yerleştirilmiş, kubbe duvarına

ise mihrap nişi açılmıştır. Türbe boyalı ve yaldızlı ahşap pandantiflere, çok renkli mermer gömme süslemelere ve renkli camlarla süslenmiş alçı pencerelere sahiptir. Türbenin orijinalliği ve eşyalarının bir kısmı korunmuştur. Türbe kubbesi orijinal değilse de eski özelliklerini kısmen de olsa aksettirmektedir. Ahşap ve alçıyla yapılmış ilk kubbe XIX. yüzyılda çökünce yerine şimdiki tuğla kubbe inşa edilmiştir. Türbenin zeminini sade, fakat Kahire'deki Sarkıtmış Türbesi (1356) ile Yunus ed-Devâdar Türbesi'nde (1382) görülen bir özellik olarak tabandaki istalaktitli kornişe sahiptir. Buradaki korniş, bu türün ayakta kalmış en son örneği olması bakımından önemlidir.

Türbenin arkasında yer alan yaklaşık 4,50 m. × 4,50 m. ebadındaki ve üstü taş kubbeye örtülü kare mekân külliye'nin kütüphanesi olarak kabul edilmektedir.

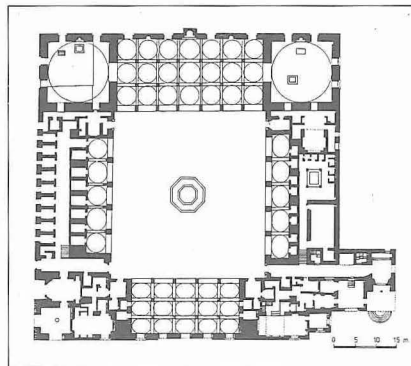
Türbenin yanında bulunan ve türbe kubbesiyle bir bütünlük gösteren sekizgen minare üç bölümden meydana gelir. Minarenin birinci bölümünde, sekizgenin her cephesinde yarıya duvara gömülü sütuncuklar, bunların taşıdığı kırık kemerler ve dört tezyinî şerefe (şüf'e) vardır. İkinci bölümü taşa ak mermer kakma olarak gerçekleştirilmiş kesişen daireler biçimindeki gövde üstü süslemeleriyle dikkati çeker. Bu tarz muhtemelen Kalavun Minaresi'nin üstündeki kesişen kemerlerden ilham alınarak yapılmış olmalıdır. En üst bölüm ise şerefeden itibaren sekiz sütunçeye oturtulmuş armut şeklindeki tepelik ile son bulmaktadır.

Avlunun ortasındaki şadırvan, Sultan Hasan Camii'ndekine benzer bir tarzda sekiz mermer sütun üstüne oturan soğan biçimi ahşap bir kubbeye sahiptir. Kaynaklarda Sultan Berkuk'un, caminin açılışında şadırvanı şerbetle doldurtmuş olduğu ve cemaate de şekerlemeler dağıtıldığı kaydedilmiştir.

Dört medreseye dört ayrı giriş yapılmış ve bunların üst kısımları zikzak oymalı kemer taşlarıyla yuvarlak bir kemer oluşturacak biçimde ortaya konmuştur. Talebelerin bugün yıkılmış olan barınma mekânları iç geçitler üstüne açılmıştır.

Berkuk Külliyesi gerek mimari gerekse tezyinî unsurları itibarıyla devrinin en önde gelen âbideleri arasında ayrı bir yere sahiptir. Ekseri bölümleri sağlam olmakla beraber bakıma olan ihtiyacı devam etmektedir. Mutfak, talebe

Berkuk Külliyesi'nin planı

hücreleri gibi müştemilâta ait yıkılmış kısımlarının da aslına uygun olarak ih-yası suretiyle Memlûk devri eserleri ara-sındaki mümtaz yerini tekrar kazanma-sı mümkündür.

BİBLİYOGRAFYA :

Makrîzî, *el-Hıtaṭ*, II, 418; Ali Paşa Mübârek, *el-Hıtaṭü't-Teuṣṣiyye*, Kahire 1987, VI, 7; Hasan Abdülvehhâb, *Târîḫü'l-mesâcidi'l-eseriy-ye*, Kahire 1946, s. 192 vd.; Devlet Abdullah, *Me'âhidü tezkiyetü'n-nüfus fi Mişr*, Kahire 1980, s. 136-154; D. Behrens-Abouseif, *The Minarets of Cairo*, Kahire 1987, s. 109, 110 (minare res-mi); a.m.f., *Islamic Architecture in Cairo, An Introduction*, Leiden 1989, s. 133-135; R. B. Parker v.dğr., *Islamic Monuments in Cairo-A Pratical Guide*, Kahire 1988, s. 202-206; Saleh Lamei Mostafa, "Madrasa, Hanqa und Mausoleum des Barquq in Kairo mit einem Beit-rag von Felicitas Jartiz", *Abhandlungen des Deutschen Archäologischen Instituts Abteilung Kairo, Islamische Reihe*, sy. 4 (1982), s. 118 vd.

DORIS BEHRENS-ABOUSEIF

BERKÜKİ

(البرقوقي)

Abdurrahmân b. Abdurrahmân
b. Seyyid b. Ahmed el-Berkûkî
(1876-1944)

Mısırlı edebiyatçı,
gazeteci ve fikir adamı.

Minye'de doğdu. Ezher'de okurken özellikle Şeyh el-Mersafî'nin ilminden büyük ölçüde faydalandı. Ayrıca Muham-med Abdüh'un derslerine titizlikle de-
vam ederek çağındaki modern düşünce akımlarını tanıdı. Akkād, İbrâhim el-Mâ-zinî, Abdurrahman Şukrî, Mustafa es-Si-bâî gibi ünlü arkadaşları ile birlikte ay-lık *el-Beyân* dergisini çıkarmaya başla-dı (24 Ağustos 1911). Bütün mal varlığını harcayarak 1920 yılına kadar yayımla-dığı bu dergiyi, memleketinde gördüğü fikir, edebiyat ve dil sahalarındaki kar-gaşayı önlemek, milletin kendi tarihin-den kopmadan geleceğini düşünmesi-ne, Batı'nın cazibesine kapılmadan ken-di kültür, dil vb. değerlerine sahip çık-masına yardımcı olmak için neşrettiğini bizzat ifade etmektedir. Mahmûd Fey-yâz, *el-Beyân* dergisinin İslâm'ın ve İslâm kültürünün kuvvetli bir sesi oldu-ğunu ve Ahmed Zekî'nin burada İslâm'ın ihtişamını tasvir ederek Endülü's tarihi-ni yazdığını kaydetmektedir (*eş-Şahâfe-tü'l-edebîyye*, s. 219). Berkûkî ayrıca der-gisinde edebî, fikrî, sosyal vb. çeşitli ko-nular yanında, "müslüman Mısır kadını-nın İslâmî inanç ve prensiplerden dolayı erkeklerin baskısı ile haremden, cehalet

içerisinde uzlet hayatı yaşadığını" iddia eden Batılîlar'ın bu ve benzeri konular-daki suçlamalarını reddeden yazılar da yayımladı.

Sohbetleri zevkle dinlenen, aynı za-manda akıcı bir üslûba sahip olan Ber-kûkî, gazeteciliği yanında ilmi ve edebî çalışmalar da yapmış, bazı eski büyük şairlerin eserlerini ve şerhlerini neşre hazırlamıştır.

Eserleri. 1. *Şerhu Dîvânî'l-Mütenebbî*. Berkûkî Arap edebiyatının en meş-hur metinlerinden biri olan Mütenebbî divanına yaptığı ve iki defa bizzat bas-tırdığı (Kahire 1349/1930, 1357/1938; bu baskıdan ofset olarak Beyrut 1399/1979) bu dört ciltlik şerhinde daha önce yazılan şerhlerden de faydalanmış, onların izah-larını almış, Mütenebbî'nin lehinde ve aleyhindeki tenkitlere yer vermek sure-tiyle eserine önceki şerhlere nisbetle çok daha muhtevalı ve farklı bir hüviyet ka-zandırmıştır. Böylece bu şerh kendi ifa-desiyle, "Mütenebbî divanının ve şerhle-rinin şerhi olmuştur" (*Şerhu Dîvânî'l-Mütenebbî*, I, 18). Ayrıca 120 sayfayı aşkın bir mukaddimede Mütenebbî'nin hayatı, şahsiyeti, divanına şerh yazanlarla bu şerhler hakkında verdiği bilgiler ve cilt sonlarına konulan kafiye indeksleriyle Berkûkî şerhi, Mütenebbî hakkında baş-vurulacak en ayrıntılı, en muhtevalı ye-gâne kaynak haline gelmiştir. 2. *el-Beh-cetü'l-Berkûkıyye*. Ali er-Rızâ'nın kasi-desinin şerhidir. Altmış üç sayfadan iba-ret olan bu eser 1313 yılında Kahire'de basılmıştır. 3. *et-Telḫîs*. Kazvî'nin *Tel-ḫîşü'l-Miftâḥ*'ına bir mukaddime ile bir-likte yazdığı şerhtir. Kahire'de (1322) ya-yımlanan eserin daha sonra da birkaç baskısı yapılmıştır. 4. *Ḥadâretü'l-'Arab fi'l-Endelüs*. Gustave le Bon'dan tercü-medir (Kahire 1341). 5. *Devletü'n-nisâ*?. Kadınlarla ilgili sosyal ve kültürel ansik-lopedik bir eserdir (Kahire 1945). 6. *Seyâḥa fi'l-firdevs*. *el-Beyân* dergisinde aynı adla yayımladığı edebî mektuplarıdır. Bu eserin adını Ziriklî *el-Firdevsü'l-mefkûd*, Kehhâle ise *el-Firdevs* veya *Seyâḥa fi'l-âḥire* şeklinde kaydetmek-tedir. 7. *Şerhu Dîvânî Ḥassân b. Şâbit*. Birkaç baskısı yapılan eser (ilk baskısı Kahire 1348/1929) son olarak 1983 yılın-da Beyrut'ta yayımlanmıştır. 8. *ez-Ze-ḥâ'ir ve'l-'abkariyyât*. İki cilt halinde ansiklopedik bir eserdir (bk. Ziriklî, IV, 81). Bunların dışında *ez-Zâkiretü ve'n-nisyan* ve *Dîvânü'l-edeb* adlı eserleri bulunan Berkûkî, Buhtûrî'nin divanını da neşretmiştir (Beyrut 1329).

BİBLİYOGRAFYA :

Abdurrahman el-Berkûkî, *Şerhu Dîvânî'l-Mütenebbî*, Beyrut 1979, I, 3-19; Buhtûrî, *Dîvân* (nşr. Hasan Kâmil es-Sayrafi), Kahire 1977, nâşir-in girişi, I, 30; Serkîs, *Mu'cem*, I, 551; Brockel-mann, *GAL Suppl.*, III, 309; Ziriklî, *el-A'lam*, IV, 81; Kehhâle, *Mu'cemü'l-mü'ellifin*, V, 143; Necib el-Akîkî, *el-Müsteşrikün*, Kahire 1964, I, 226; Mahmûd Feyyâz, *eş-Şahâfetü'l-edebîyye bi-Mişr ve'l-itticâhâtü'l-kaumiyye* (1913-1940), Kahire 1975, s. 35, 94, 96, 129, 219.

MEHMET TÜRKMEN

BERKYARUK

(ö. 498/1104)

Büyük Selçuklu hükümdarı
(1092-1104).

Sultan Melikşah'ın Zübeyde Hatun ad-lı hanımından Muharrem 474'te (Hazi-ran 1081) İsfahan'da doğan oğludur. Sul-tan Melikşah, çok sevdiği velihaht Şehza-de Ahmed'in ölümünden sonra veziri Ni-zâmülmülk'ün de tavsiyesiyle hayattaki oğullarının en büyüğü olan Berkyaruk'u velihaht tayin etti. Ancak Melikşah'ın âni ölümü üzerine karısı Terken Hatun beş yaşındaki oğlu Mahmud'u sultan ilân et-tirmek için her vasıtayı mubah sayarak harekete geçti. Bu maksatla sultanın ölümünü gizlediği gibi emirlere büyük paralar vererek oğlunu destekleyecek-lerine dair yemin ettirdi. Sonunda Ha-life Muktedî-Biemrillâh'ı da tehdit ede-rek Mahmud'u sultan ilân ettirip adına hutbe okutmayı başardı (485/1092). Ba-bası öldüğü sırada İsfahan'da bulunan Berkyaruk'u da Emîr Kürboğa vasıtasıyla tutuklattı. Ancak Melikşah'ın ölüm ha-berini alan Nizâmülmülk'ün adamları ve-zire ait silâh depolarını yağmalayarak isyan bayrağını açtılar ve hapishanede bulunan Berkyaruk'u kurtarıp on bir ya-şında iken aynı yıl sultan ilân ettiler. Ter-ken Hatun'un İsfahan'a yaklaşması üze-rine de onunla birlikte Rey'e doğru yola çıktılar. Terken Hatun ile Berkyaruk ara-sında Burücird şehri yakınlarında mey-dana gelen savaşta Terken Hatun ağır bir yenilgiye uğrayarak İsfahan'a çekildi (16 Zilhicce 485/17 Ocak 1093). Şehri bir müddet muhasara eden Berkyaruk Ter-ken Hatun'dan 500.000 dinar alarak ku-şatmayı kaldırıp Hemedan'a gitti. Yapı-lan anlaşmaya göre Terken Hatun ile Mahmud İsfahan ve Fars'a hâkim ola-cak, diğer şehirler Berkyaruk'a bırakıla-caktı.

Anlaşmaya rağmen bütün ülkeye hâ-kim olmak isteyen Terken Hatun, bu de-fa Berkyaruk'un dayısı Azerbaycan Me-